

Repertoriumnummer 2016 / 156
Datum van uitspraak 06/01/2016
Rolnummer 15/1630/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

**Rechtbank van eerste aanleg
West-Vlaanderen,
afdeling Brugge,
sectie familie- en
jeugdrechtbank**

Vonnis

zevende kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

De RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG WEST-VLAANDEREN, AFDELING BRUGGE,
SECTIE FAMILIE- EN JEUGDRECHTBANK – zevende kamer,
verleent het volgende vonnis:

In de zaak 15/1630/A:

_____, en
_____
wonende te _____, 8750 Wingene

- eisers -

Y hebbende als raadsman meester Baelde Johannes, advocaat te Brugge

TEGEN:

AMBTENAAR BURGERLIJKE STAND WINGENE ,
met kantoren te Oude Bruggestraat 13, 8750 Wingene

- verweerder -

hebbende als raadsman meester D'Absalmon Peter, advocaat te Wingene

---

I. RECHTSPLEGING

Gelet op de dagvaarding d.d. 13 mei 2015.

De zaak werd voor de rechtbank behandeld op de openbare terechtzitting van 14 oktober 2015. Eisers waren in persoon aanwezig en werden bijgestaan door hun raadsman. De zaak werd alsdan meegedeeld aan het Openbaar Ministerie. De termijn voor het uitbrengen van schriftelijk advies door het Openbaar Ministerie werd bepaald op 04 november 2015 en de termijn voor schriftelijke replieken van partijen werd bepaald op 25 november 2015.

Gezien het schriftelijk advies met bundel van het Openbaar Ministerie werd neergelegd ter griffie op 27 oktober 2015.

Op de zitting van 25 november 2015 werd de zaak in beraad genomen.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de bundels van partijen.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

_____
AMBTENAAR BURGERLIJKE STAND WINGENE

09/12/2015

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

Eisende partijen vorderen te zeggen voor recht dat de weigering om hun voorgenomen huwelijk te voltrekken, genomen door verwerende partij op 15 april 2015, onwettig en onrechtmatig is, minstens ongegrond en bijgevolg de opheffing van de beslissing te bevelen.

Zij vorderen de ambtenaar van de burgerlijke stand te veroordelen tot het opmaken van een akte van aangifte van huwelijk tussen partijen en diensvolgens bevel te geven tot het bepalen van een datum tot huwelijksvoltrekking binnen de maand na de tussen te komen beschikking.

Zij vorderen verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding.

III. BEOORDELING

A) TEN GRONDE

1.

Met een aangetekende brief van 15 april 2015 bracht verwerende partij (na negatief advies van het openbaar ministerie) aan eisende partijen ter kennis dat zij weigerde om het door eisende partijen voorgenomen huwelijk te voltrekken. Eisende partijen hadden op 4 december 2014 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand een aangifte van huwelijk gedaan.

2.

Het recht om een huwelijk aan te gaan is een recht, gewaarborgd in artikel 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit recht is ook opgenomen in artikel 143 van het burgerlijk wetboek.

3.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan het huwelijk weigeren te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereldst om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de openbare orde (cfr. artikel 167 van het burgerlijk wetboek).

Er kan hieromtrent worden verwezen naar artikel 146 bis van het burgerlijk wetboek dat stelt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegevens formele toestemmingen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet is gericht op het totstand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechterlijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

4.

Verwerende partij (de bewijslast ligt bij verwerende partij (Gent, 16 oktober 2013, R.A.B.G., 2004, 465)) dient het geheel van omstandigheden aan te tonen waaruit moet blijken dat de intentie van minstens één van eisende partij er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechterlijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde.

De omzendbrief de dato 17 december 1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (B.S. 31 december 1999) (naderhand vervangen door de omzendbrief de dato 6 september 2013) geeft in dit kader een aantal mogelijke indicatieve factoren op.

5.

Verwerende partij verwijst naar de volgende elementen om te stellen dat aan haar voormelde bewijslast is voldaan:

- leeftijdsverschil tussen eisende partijen;
- snelle huwelijksbeslissing;
- gebrek aan gelijklopende verklaringen op belangrijke punten;
- niet goed kennen van bepaalde persoonlijke wederzijdse gegevens.

6.

Er kan vooreerst worden verwezen naar de rondgang die de verbalisanten in de woning van eisende partijen maakten en waarbij kon worden vastgesteld dat er foto's vanuit beide families aanwezig waren en er voldoende kledij van eisende partijen aanwezig was waaruit de samenwoning zeker blijkt.

7.

Er dient verder opgemerkt dat een leeftijdsverschil van negen jaar geen beletsel is voor partijen om een wens tot samenwonen en huwen te hebben. Een leeftijdsverschil is geen beletsel om gevoelens te koesteren.

Verder is het niet zo uitzonderlijk dat beide eisende partijen niet zomaar een volledig beeld hebben van de familiale toestand van de anderen en dat bepaalde zaken ook niet zomaar, gelet op de precaire situatie van partijen, wederzijds volledig worden uitgewisseld.

Een snelle huwelijksbeslissing kan ook geen element zijn om aan te nemen dat er geen intentie is. De snelheid tot het nemen van ook belangrijke beslissingen verschilt immers van persoon tot persoon.

Voor alle beweerde tegenstrijdigheden in de verklaringen van partijen kan dit zeker ook mee worden gekaderd in de wijze waarop verhoren worden afgenomen die voor personen zeker niet altijd uitnodigend zijn om volledig open alle elementen zomaar aan derden mee te delen (intieme elementen, inclusief seksuele contacten worden vaak zelfs onder vrienden niet zomaar meegedeeld).

Bovendien kan het niet volledig kennen van een wederzijdse familie niet als een bewijs worden weerhouden van de afwezigheid van huwelijksintentie. Het belang aan het familiaal kader is ook mee afhankelijk van elke feitelijke relatie. Wat bij sommigen zeer belangrijk is, is voor anderen net niet doorslaggevend.

De bewering van verweerster dat eiseres als alleenstaand moeder met drie kinderen geen evidente partner kan ook niet worden gevolgd. Ook een alleenstaande moeder kan zeker een relatie uitbouwen en een nieuwe partner kan zeker ook een alleenstaand moeder als nieuwe partner aanvaarden.

8.

Eisende partijen leggen trouwens een aantal verklaringen van getuigen voor. Er is geen reden om aan de oprechtheid van die getuigen te twijfelen. Getuigenverklaringen tonen juist aan dat eisende partijen regelmatige contacten hebben en een intentie tot samen een leefgemeenschap uitbouwen.

Uit die verklaringen blijken de intenties van eisers wel degelijk. Verweerster meent ten onrechte dat deze getuigen onmogelijk met zekerheid zouden kunnen getuigen wat de werkelijke drijfveren zijn van eisers.

Deze getuigenverklaringen maken juist aanneembaar dat eisende partijen wel degelijk een duurzame samenleving nastreven. Het is verweerster die juist het tegendeel dient te bewijzen en de loutere beweringen omtrent bepaalde elementen in de respectievelijke verklaringen van partijen en onvolkomenheden in de kennis van de andere persoon volstaan niet als voldoende bewijs om met zekerheid te kunnen stellen dat bij minstens één van eisende partijen de doelstelling niet het duurzaam samenleven, doch het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel zou zijn.

Dit wordt verder mee ondersteund door het voorliggend foto-materiaal waaruit de goede band tussen eisende partijen mee blijkt.

Verwerende partij slaagt aldus niet in haar bovenvermelde bewijslast.

9.

De vordering van eisende partijen is aldus gegrond.

Er kan ook bevel worden opgelegd om het huwelijk te laten voltrekken (cfr. Gent, 14 mei 2007, 14 mei 2007, zaak A.R. nr. 07/261/A: stuk 13 eisers).

Het vonnis is niet uitvoerbaar bij voorraad (art. 1399,2° Ger. W.).

B) KOSTEN VAN HET GEDING

Verwerende partij wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding die in haar hoofde niet worden begroot.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK,**In eerste aanleg en op tegenspraak als volgt:**

Verklaart de vordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Zegt voor recht dat het besluit tot weigering van de voltrekking van een huwelijk, genomen op 15 april 2015 door verwerende partij, ongegrond is en beveelt de opheffing van die beslissing.

Beveelt de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het opmaken van de akte van aangifte van huwelijk en het bepalen van een datum tot huwelijksvoltrekking binnen de maand na het definitief worden van dit vonnis.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, in hoofde van eisers begroot als volgt:

-kosten dagvaarding:	268,27 euro
-rechtsplegingvergoeding:	1.320,00 euro
Totaal:	1.588,27 euro

Verklaart dit vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad.

Alles wat voorafgaat, geschiedde in het Nederlands.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie Familie- en Jeugdrechtbank - de zevende kamer in het gerechtsgebouw te Brugge op zes januari tweeduizend zestien.

Aanwezig zijn:

Wim De Backer, afdelingsvoorzitter, rechter
Jan Baervoets, eerste substituut procureur des Konings
Sasha Vandecasteele, griffier

S. Vandecasteele

W. De Backer